

Lastovke

Pujsa in Andrej Migec stanujeta v bloku. Vendar ta blok ni kakšna stolpnica v središču mesta. Njun blok ima le štiri nadstropja in so ga postavili med stanovanjske hiše na obrobju mesta, tako da je sicer nizka, vendar še vedno najvišja stavba daleč naokoli.

Zakaj je to pomembno? Zato, ker so se zaradi tega že pred mnogo leti pod streho prav njunega bloka naselile lastovke. In eno gnezdo so si zgradile tik nad njunim balkonom! Včasih, ko je lepo in toplo vreme, Andrej Migec Pujsino hišico s Pujso vred postavi na balkon in reče: „Pujsa, dobro ti bo delo, če boš malo na svežem zraku!“ Pujsa se strinja. Rada je na balkonu.

Nekoč, ko se je nastavljala toplim sončnim žarkom in uživala ob poslušanju nenavadnih zvokov, ki so prihajali iz okolice, je zaslišala nekakšno čebljanje in čivkanje. Gledala je naokoli, vendar ni vedela, od kod prihaja. Nato je dvignila glavico in ga zagledala: lastovičje gnezdo! Iz njega so kukale tri majhne glavice. „O, kaj pa je to?“ se je začudila. „Nekakšne živalce me gledajo! Glej no, glej, to so ptički! HEJ, POZDRAVLJENI, PTIČKI!“ je zavpila na ves glas.

Čebljanje je v trenutku utihnilo, glavice pa so se skrile v notranjost gnezda. „No, zdaj jih pa ni več!“ je bila razočarana Pujsa. „Morda so se me prestrašile. Poklicala jih bom še enkrat! – Hej, ptičke, ne bojte se me. Ime mi je Pujsa in sem morski prašiček, ki stanuje pod vami. Kako je pa vam ime?“ V gnezdu se ni nič premaknilo, iz gnezda pa se je

zaslišal glasek, ki je plaho zašepetal: „Mamice in očka ni doma, tukaj smo samo mladički.“ Drugi glasek pa je dodal: „Ja, reče se nam pa lastovke, da veš!“ „A tako? Lepo, lepo!“ se je razveselila Pujsa. „Ja, če ste lastovke, zakaj pa tičite v gnezdu? Lastovke vendar letajo po zraku, zgoraj, visoko na nebu!“ Tokrat je iz gnezda le pokukala glavica in dejala: „Saj smo ti povedale, da smo mladički! Me še ne znamo leteti!“ „Ah, seveda!“ se je Pujsa s tačko lopnila po čelu, poskočila in naredila preval, da se je mala lastovka prav od srca zasmejela, drugi dve pa sta tudi takoj pogledali, kaj se zunaj zanimivega dogaja. Pujsa jim je pomahala in dejala: „Živio! Jaz pa že znam leteti, pogledjte ...“ Pričela je tekati v krogu in zamahovati s tačkami. Vzklikala je čiv, čiv, čiv in poskakovala tako smešno, da so lastovke kar cvilile od smeha. „Hi, hi, hiii ... Joj, Pujsa, nehaj, da nam ne bo počil trebušček od smeha,“ so jo prosile, in Pujsa jih je ubogala. „Ne gre!“ je vsa upehana obstala, lastovke pa so ji dejale: „Če hočeš leteti po zraku, moraš imeti krila, glej!“ so ji pokazale svoja krila. „In starši te morajo naučiti, kako se leti!“

„Saj vem,“ je veselo odvrnila Pujsa, „sem se samo šalila!“

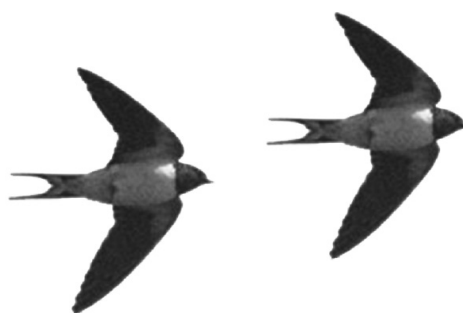
Morski prašički ne letamo po zraku, raje se sprehajamo po travici in se skrivamo v seno. Če hočeš leteti po zraku, moraš biti zelo pogumen in ne smeš imeti vrtoglavice. Ali se vam nič ne vrti v glavicah, ko stanujete tako visoko?“ Lastovke so se zasmejale: „Nam se prav nič ne vrti, veš, smo navajene biti visoko in komaj čakamo, da bomo lahko poletele še višje in višje, prav pod oblake. In to bomo lahko storile prav kmalu, sta

dejala očka in mamica, ker bomo kmalu dovolj velike!“ „O, super, sem pa res vesela!“ je bila navdušena Pujsa, obenem pa je postala nekoliko žalostna. „A potem, ko boste znale leteti po zraku, pa ne boste več prišle v to gnezdo, da bi se pogovarjale z mano?“ „Oh, Pujsa ne skrbi. Na jesen, ko postane hladno, sicer odletimo v toplejše kraje, vendar se vsako pomlad znova vrnemo v svoje gnezdo in bomo še mnogokrat skupaj!“

Dnevi so minevali, Pujsa se je še večkrat pogovarjala z malimi lastovkami, ki so medtem že toliko zrastle, da so se naučile leteti. Navdušeno

jim je ploskala, ko jih je gledala, kako spretno švigajo po zraku sem in tja, in je bila prav ponosna, da ima tako spretno in pogumne prijateljice. Ko je prišla jesen, so priletele do njenega okna in ji pomahale v slovo. „Na svidenje, Pujsa, pazi na naše gnezdo!“ In so odletele.

Pujsa si je obrisala solzico in zaklicala: „Ne skrbite, pazila bom na vaš dom, zelo bom pazila. Za vas bom najboljši čuvaj na svetu, obljubim!“ In je držala obljubo.

1. Kje stanujeta Pujsa in Andrej?
○ □□□□□
2. Kje leži blok?
□□ □□○□□□□ □□□□□
3. Koliko nadstropij ima njun blok?
□○□□□
4. Kdo se je naselil pod streho bloka?
□□□□○□□□
5. Kaj je zagledala Pujsa, ko je dvignila glavo? □□□□□□□□□□
○□□□□□
6. Mladički še ne znajo ○□□□□□
7. Kaj moraš imeti, če hočeš leteti po zraku? □□□□○
8. Kaj je minevalo? □□□○□
9. Kdaj se bodo lastovke spet vrnile?
□□□□□□□○
10. Kaj si je obrisala Pujsa, ko so odletele prijateljice? □□□□□○□
11. Kdaj so ji lastovke pomahale v slovo? □○□□□□

Geslo ti pove, česa ne smeš imeti, če hočeš leteti po zraku.

□□□□□□□□□□

→ **Odgovori, ali je prav**

	DA	NE	SE NE VE
Lastovke so se pred enim letom naselile pod streho bloka.			
Pujsa noče biti na balkonu.			
Iz gnezda so kukale tri male glavice.			
Naslednje leto se bo pod streho naselilo še več lastovk.			
Tudi Pujsa zna leteti.			
Jeseni odletijo lastovke v toplejše kraje.			
Poleti se lastovke spet vrnejo.			
Če hočeš leteti, moraš imeti krila.			
Pujsa bo zapela lastovkam pesem: Lastovke so priletele.			